Ч. 302 (14.199). Львів, понеділок 11. листопада 1935. Poczłowa opłata opłacona ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 504·060, 143.322. Адреса для телеграм: „Діло“, Львів. Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

За амнестію для політичних вязнів.

Вчора, в неділю 10-го ц. м. у Львові у салі проф. союзу керамістів при вул. Зеленій 7., відбулися збори у справі акції за амнестією для політичних вязнів. Ініціятиву до тих зборів дав Комітет у складі 12-ти лівих діячів трьох національностей. З українців підписали д-р Ганкевич, інж. Марковський, д-р В. Старосольський і ред. Пелехатий. Присутніх було ок. 150 осіб, здебільша посеред кол працюючої інтелігенції. Відкрив збори д-р Гершталь, який звернув увагу на рух у справі амнестії серед ріжних кол польського громадянства, дарма, що не всі арґументують потребу і розміри амнестії в такий самий спосіб. Центр тої акції у Варшаві. На найблизчій соймовій сесії мабуть появиться відповідний законопроєкт. Річ іде про те, щоби повести акцію за повною амнестією для всіх політичних вязнів та за скасування Берези Картуської. Та акція не може бути політичним розрахунком, лише мусить вестись на еполітичній площині, з погляду людської гідности. Заповів, що у Львові відбудеться в цій справі ще загальне віче. Всі промовці промовляли дуже річево, без політичних випадів. Підкреслено м. ін., що проєктована амнестія має на увазі тільки вязнів до трьох літ, отже політичні вязні мало з неї скористають. Подано жалюгідні приклади вязничних відносин. Промовляли теж представники орґанізацій. Велике враження зробив виступ п-і Лєшової, матери засудженого на кілька років інж. Леша під закидом комунізму. Збори приняли відповідну резолюцію. Ширше опишемо ті сходини завтра.

Рада міністрів ухвалила 5 декретів.

Знижка комірного обовязує від 1. грудня 1935.

У суботу радила рада міністрів під проводом премієра Косцялковського. Ухвалила пять декретів президента держави, а саме про: 1) податок від платень із публичних фондів, 2) новелізацію закону про охорону льокаторів, 3) про податок від льокалів, 4) про поправу господарки та фінансів самоврядних союзів, 5) в справі зміни закону про полекші для кредитових установ, які признають довжникам пільги в царині рільничих вірительностей.

Податок від платень виглядатиме так: від платні до 100 зол. податку не буде; від 101 зол. до 150 зол. 7 прц., від 150—200 зол. 9 прц., від 200—250 зол. 10 прц., від 250—500 зол. 11 прц., від 500—1000 зол. 14 прц., від 1000—2000 зол. 17 прц., понад 2.000 зол. 25 прц.

Податок стягатимуть від 1. грудня 1935. до 1. грудня 1937.

Щодо другого декрету, себто про знижку комірного, то вона виноситиме 15 прц. для 1—2 кімнатних мешкань (із кухнею) і 10 прц. для більших мешкань. Комірне за льокалі зовсім або вчасти винайомлене з другої руки буде обнижене в тім самім відношенні, яке платить льокатор. *Знижки ці обовязують від 1. грудня 1935. до 30. листопада 1937. р.* Зпід закону про охорону льокаторів виняті будуть 6-кімнатні мешкання, промислові та торговельні льокалі за винімкою менших.

Обнижка буде потручувана у відношенні до комірного, яке плачено в груді 1934. р.

Третій декрет, себто про податок від льокалів, постановляє, що податкові не будуть підлягати 1—2 кімнатні, а занимані безробітними 3-кімнатні (коли власник такого мешкання не має субльокатора). Коли взяти під увагу знижку комірного та скасування льокаторського податку, то фактична знижка від 1—2 кімнатних мешкань виноситиме 21 прц.

Декрет цей увеважнює теж залеглости податку від льокалів до 1. січня 1936. р. від 1—2 кімнатних мешкань.

Першолистопадові свята.

ЛИСТОПАДОВІ РОКОВИНИ В БЕРЕЖАНАХ.

Цьогорічні роковини першого листопада в Бережанах припали в прегарний погідний день. Простору парохіяльну церкву виповнили численні громадяни усіх станів. Напереді стояла рідношкільна дітвора під проводом учительського збору, в передніх лавах засіли чільні громадянські сили. Точно в год. 9. рано почалася торжественна Служба Божа, яку відправив о. декан *Евзевій Бачинський*. Діяконували о. *Степан Бачинський* та ук. богослов *Петро Пастух*. Співав чудово гармонізований селянський хор з Гигович під проводом п. *Калайського*. При кінці Служби Божої віддав о. декан Бачинський многоліттєві українському народові, а по відспіванні многоліттєвія закінчено відправу гимном-молитвою „Боже Великий“. Біля пропамятної таблиці, вмурованої в честь поляглих на стіні церкви, горіло світло ввесь час богослуження, а у стіп таблиці зложено багато білих хризантем. Збірку у церкві в квоті 20 зол., переведену в часі Служби Божої, призначено на фонд українських інвалідів.

Подібні богослуження відправлено на терені цілого повіту, хоч громадські війти на доручення бережанського старости звернулися з письменним проханням напередодні 1. листопада до всіх о. парохів, щоб зорґанізовано в дні 1. листопада жалібне богослуження за душу пок. марш. Пілсудського.

З ОРГАНІЗАЦІЙНОГО РУХУ.

Діяльність Повітового Комітету УНДО в Копичинцях.

По скінченні виборів до польських законодатних установ Повітовий Комітет УНДО в Копичинцях зачав орґанізаційну політичну працю в повіті.

Дня 19. жовтня ц. р. голова Повіт. Комітету адвокат **м-р Зеленецький** скликав нараду місцевої інтеліґенції для обговорення актуальних справ у звязку з теперішнім нашим політичним положенням у краю і минулими виборами до польських законодатних установ. На нараду явилася вся інтеліґенція міста Копичинець. По коротких рефератах м-ра Зеленецького і секретаря Комітету п. Пенцака вивязалась дискусія, якої тон і зміст був поважний та наскрізь річевий.

У висліді наради рішено при дальшій нашій роботі кермуватись вказівками українського політичного проводу у Львові, а теперішній час використати в повіті для поглиблення орґанізаційної і політичної праці.

Неґус заключив трактат.

АДІС АБЕБА, ПАТ. Між іманом Ємену та неґусом Абісинії прийшло до заключення воєнного трактату. Абісинія сподіється, що трактат поширять завдяки приступленню до нього короля Геджасу Ібн Сауда.

Війна в Африці.

ВИЗВАЛИ СИНІВ МУСОЛІНІЯ НА ДВОБІЙ.

Льондонські часописи повідомляють, що два сини абісинського посла в Льондоні д-ра Мартіна, які на днях приїхали до Адіс Абеби як військові пільоти, вислали визов до повітряного бою двом синам Мусолінія, які служать в італійському летунстві.

ІТАЛІЙСЬКИЙ ЛІТАК НАД АДІС АБЕБОЮ.

У суботу вполудне перелетів над Адіс Абебою на великій висоті літак — як здогадуються — італійський. Це перший такий випадок від початку війни.

ВСЯ ПРОВІНЦІЯ ОҐАДЕН В ІТАЛІЙСЬКИХ РУКАХ.

Аґ. Аваса повідомляє, що війська ґен. Ґраціяні заняли на південному фронті місцевість Сасабанег і йдуть на Джіджіґа, від якого ділить їх іще 200 км. Джіджіґа важний комунікаційний вузол між Берберою та Адіс Абебою. Вся провінція Оґаден уже в італійських руках.

ХАРЧІ ДЛЯ ЖУРНАЛІСТІВ.

АДІС АБЕБА, ПАТ. До Десії вирушила каравана 200 мулів із вантажем для журналістів, які автами приїдуть 14. листопада до Десії. Там буде головна кватира цісаря.

ІТАЛІЙСЬКА ПАРАДА В МАКАЛЄ.

Ґен. де Боно приїде до Макале, де відбудуться великі паради: віддадуть честь визначні духовні та світські достойники, буде військове свято в честь короля.

ІТАЛІЙЦІ ЙДУТЬ НА ГАРРАР.

З Риму повідомляють, що італійська активність переноситься з північного на південний фронт, де підсоння некорисне для обох сторін. Нагальнія італійській офензиві сприяють теренові умовини й дороги, що їх абісинці збудували недалеко кордону італ. Сомалі. Сподіваються, що ґен. Ґраціяні небаром почне наступ на Гарар, до якого тепер іще 200 км., а на тіґрейському фронті італійці будуть закріплюватися на здобутих становищах, як дійдуть до лінії ріки Такаве. Здогадуються, що тут італійці побудують могутні укріплення, які забезпечать італійський протекторат над провінцією Тіґре. Італійські війська тримуть тепер спільно з військами султана Ауси, який вибирається на фронт із 5.000 вояками. Він створить третій фронт між Тіґром і Оґаденом.

ВБИЛИ ЯПОНСЬКОГО МОРЯКА.

ШАНГАЙ, ПАТ. На світанку японські моряки наново почали патролювання дільниці, в якій вбито японського моряка. Індійських стрільців розмістили в ріжних місцях міста, де настрій дуже грізний. Сподіються масової втечі китайського населення.

ТОКІО, ПАТ. Аґ. Ренґо повідомляє, що коли Японія не одержить сатисфакції за вбивство моряка, японський експедиційний корпус застерігає собі свободу діяння. Приказали погасити світло в півн. частині міжнародньої концесії. Представник штабу експедиційного корпусу перестеріг мера Шангаю, що готов до відплатних заряджень, коли вбивника не віднайдуть. Спроваджена канонірка замикає Шангай від сторони Нанкіну. Марш. Чан-Кай-Шек переслав японській команді вислови спочування.

ШАНГАЙ, ПАТ. Положення вже не таке напружене, тому, що китайська влада приобіцяла співпрацювати з японською командою в слідстві для відшукання вбивника моряка. Все ж є ще небезпека виступів японського населення в дільниці Чапеі.

ГРЕЦЬКЕ ВІЙСЬКО ПРИСЯГЛО КОРОЛЕВІ ЮРІЄВІ.

АТЕНИ, 11. 11. ПАТ. На атенському стадіоні відбулося святочне заприсяження на вірність королеві відділів атенської залоги.

Совітсько-румунський пакт в Румунії непопулярний.

Прага, листопад 1935.

З того, що нині в Румунії пишуть і говорять про совітсько-румунський пакт, головнож про його військову клявзулю, яка дозволялаб на перехід через Румунію совітських військ, ясно, що такий пакт не може розраховувати на популярність. Видно це виразно з інтерпеляції, яку в цій справі подав у парляменті провідник ліберальної партії *Братіяну* і зі становища, яке заняла *поважна частина румунської преси*.

Братіяну рішуче заявив, що вступ совітського війська на румунську територію крие в собі велику небезпеку для Румунії. Такий військовий договір, який на це дозволяв би, рівнявсяб кінцеві аліянсу Румунії з Польщею, того так дуже потрібного засобу оборони перед небезпекою віковічної експанзії Росії. Приявність совітських військ у Румунії відкривалаб рівночасно брами для комунізму в Румунії. Інтерпелянт запитав міністра Тітулеску, чи це правда, що такий пакт має бути заключений та чи він є у згоді з вимогами державної безпеки. Крім цього Братіяну опублікував теж мотиви, які його до цієї інтерпеляції привели. Братіяну погоджується з нормальними взаєминами зі Совітами, але є *проти союзу з ними*. Такий союз не має свого оправдання навіть у визнанні Совітами східних румунських державних кордонів, бо нема ніякої запоруки, що Совіти такі свої зобовязання виконають. Досвід Румунії під цим оглядом є досі дуже сумний. Совітсько-румунський союз крие в собі три головні небезпеки для Румунії: скріплення комунізму в Румунії і з тим у цілій середущій Европі, упадок дотеперішнього польсько-румунського аліянсу, що є визначним чинником політичної рівноваги у Східній Европі та можливість витворення з Румунії терену війни двох великих імперіялістичних держав. Не можна теж рахувати на те, щоб Совіти безкорисно виступили в разі потреби в обороні західних кордонів Румунії перед Мадярщиною. Вся румунська публична опінія з великим напруженням чекає на відповідь міністра Тітулеску на цю інтерпеляцію визначного румунського політика.

Крайньо вороже становище супроти совітсько-румунського пакту заняв теж другий визначний румунський політик, провідник т. зв. румунського фронту, *Вайда Воевод*. Він питає, що є більшою небезпекою для Румунії: мадярська небезпека на її західних кордонах, чи совітська на східних і то в пору, коли — як здається — все приготовляється до війни, в часі якої саме совітські війська малиб переходити через Буковину. Історія Румунії вчить, що ніякий перехід російських військ через Румунію не приніс їй користи.

На зовсім іншому становищі стоїть преса другого табору, особливож т. зв. *„Протиревізіоністична Ліга“*. Вона старається доказати, що найбільшою небезпекою для Румунії є всеж таки мадярська небезпека, що виплиає з мадярської ірреденти і з мадярського ревізіонізму, а тому-то життєвим завданням Румунії є звернути особливу увагу на забезпеку західних кордонів, уживаючи до цього ріжних засобів, аж до совітської допомоги включно.

Вже з цього короткого реферату видно, що публична опінія Румунії в питанні доцільности і корисности совітсько-румунського договору поділена *на два, майже рівні силою табори*. Самозрозуміло, що ця пресова і публично-політична кампанія за совітсько-румунський пакт находить свій голосний відгомін теж у Чехословаччині, яка і свою державну безпеку і свою закордонно-політичну концепцію спирає на союзі з Совітами. Більшість чехословацької преси в цій кампанії стає по стороні того румунського табору, що є за совітсько-румунським договором і то теж головно з мотивів ревізіоністичної небезпеки. Бо заключаючи такий договір, Румунія, мовляв, зробилаб це не із симпатії для совітського режиму, але вибрала лише з двох лих — менше лихо.

Цікаво буде теж підкреслити, що в чехословацькій пресі можна стрінутися і з таким поглядом, що в цілій цій румунській публичній і пресовій кампанії довкруги совітсько-румунського договору видно польську руку. Польща, мовляв, яка у звязку зі своїм договором з Німеччиною має свої політичні пляни на Сході Европи — не радо бачилаб такий союз.

М—н.

З нашої кооперації.

КООПЕРАЦІЯ ПІДТРИМУЄ ПИСЬМЕНСТВО.

Українська кооперація не тільки дбає за збільшення матеріяльних дібр своїх членів. Ми вже писали, що в 1933 р. наша кооперація зложила зі своїх білянсових надвишок 90 тисяч зол. на українські культурно-освітні цілі. Мірилом вражливости української кооперації на культурні потреби народу та її зрозуміння для ваги письменства в культурнім житті нації є жертвенність української кооперації на фонд літературних нагород, що щорічно розділює Т-во Письменників і Журналістів ім. Ів. Франка поміж наших письменників за найкращі твори. І так у 1933 році зложили українські кооперативи на літературну нагороду 635 зол. на всіх зібраних у тім році 1.500 зол. В 1934 р. зложили кооперативи 680 зол. на всіх 1.400 зол. На нагороду за 1935 рік українська кооперація зложила вже досі 575 зол. „Господ.-Кооп. Часопис“ закликає кооперативи, щоб доповнили цю збірку до суми 1.000 зол. і в той спосіб уфундували окрему літературну нагороду української кооперації.

УКРАЇНСЬКІ КООПЕРАТИВИ НА ВОЛИНІ.

Під таким наголовком поміщує „Госп.-Кооп. Часопис“ (ч. 44) нотатку про політику Ревізійного Союзу Рільничих Кооператив у Варшаві супроти українських кооператив на Волині. Читаємо там: „Ревізійний Союз Рільничих Кооператив у Варшаві, який з кінцем м. р. перебрав усі наші кооперативи поза трьома галицькими воєвідствами, видав деяким українським молочарням на Волині доручення, щоб зірвали торговельні зносини з відділом Маслосоюзу в Луцьку. Також деякі Українбанки на Волині мали дістати від ревізорів цього Союзу пораду зфузіонуватися з сусідніми польськими кредитівками. Тому, що ця справа мусіла би прикро вразити наші краєві фахові централі Маслосоюз і Центробанк, РСУК вислав у цій справі докладний меморіял до вище названого Ревізійного Союзу та до Кооперативної Ради. На молочарській конференції в Міністерстві Рільництва 17. м. м. дир. РСУК Луцький підніс цю справу і при цій нагоді предсідник конференції заявив від себе, що не вважає бажаним і доцільним у кооперативнім молочарстві, щоб кооперативи при зміні ревізійного союзу примусово мали зміняти також свою фахову централю“.

КАЛЄНДАРЕЦЬ УКРАЇНСЬКОГО КООПЕРАТОРА.

Ревізійний Союз Українських Кооператив видає вже семий рік калєндарець кишеневого формату, призначений для практичного вжитку кооперативних працівників. Калєндарець уповні

В. ОДАРЧИН

Мистецтво в паризькій каварні.

Останні роки, особливо від початку кризи, все більше помітно, що Франція не притягає так сильно туристів, а коли й є ще такі, то це не заможна кляса, що сіяла грішми, не рахуючи.

Пароплави не приходять, як колись, перевантажені цікавими американцями з туго-набитими доляровими портфелями, не видно й англійців, які переводять економію й волють витрачати фунти у себе дома. І даремно силкується уряд і відповідні установи, аби привабити „дурних янки“, або „холодних бритів“; — туризм завмирає і не скоро дійде до того розвитку, який мав він від війни до 1931. року, коли люди хотіли подивитися, як виглядає новий світ.

Акули, що тримали ресторани-шинки, де нічого дістати не було можна крім шампана, тяжко зітхають, згадуючи „блаженний час“, коли пляшку шампана продавали по 350 фр. Цей спосіб ловити доляри та фунти скінчив свою добу.

Дільниця Монмарт, ще недавній осередок пияцтва, розпусти та штучної забави, потихеньки вмирає і може ще за якийсь час лишитися лише згадкою. Ще горять вечорами вогні льокалів, силкуючись привабити гостей, але горять, якби мали скоро погаснути.

Але даремно думати, що Монмарт умирає лише тому, що нема чужинців, готових кидати гроші, ні — він через свою ненажерливість почав тратити колишнє своє значіння. Ще підчас добробуту народився новий центр забави, далеко дешевший і цікавіший. Бо Монмарт з його шансоньєрами, з канканом, з кадрилями, в яких царювала славна Ля Ґулі, Монмарт, якому Утрилло присвятив свій талант, перестав бути осередком розваги і дійсної веселости; — він обернувся в загальний шинок, де обдирали чужинців, сміючись йому в вічі.

По черзі Монпарнас завоював собі славу веселого Парижа, хоч він і не такий обширний і кипить головно в двох-трьох каварнях. В чім-же секрет? Знов таки в тім, що Монпарнас не ліз сам до кишені туриста. Вийшло те все само собою без реклями, без заклику.

Тут була молодь.

Молодь з усіх кінців світа. Тут не було грубих портфелів. Молоді американці часто-густо перепливали океан, щоби їх відзначив великий Пікасо, Кіслінґ, Марія Льоренс або Сеґонзак, великі майстри малярського мистецтва. Досить було кинути оком на терасу каварні Дом або Ротонди, щоб неохибно сказати, що серед цієї юрби нема французів. Представники та представниці всіх рас та націй, приїхали шукати слави, часто-густо слави, бо грошей вони мали досить. Але були й такі, як скажім, наші земляки, які покинули Краківську або Берлінську Академію, з надією розбогатіти в Місті-Світочі, зробити імя і втерти носа краянам.

По каварнях поширюється легко естетика з Кавказу або з берегів Шпрее, бо дійсно прислухайтесь — почуєте французьку гаркаву мову вірмен, або загикану німців. А мистецтво? Воно робить шалений поступ у комерції.

— Тепер не малюють портретів, з якого ви моглиб пізнати модель — говорить якийсь не то сирієць, не то араб свому співбесідникові.

Правда. Досить незграбно намалювати стіл, а на ньому книжку й „натюр морт“ готовий. Або помістити око поруч одинокої ноги — досить, щоб відіслати образ на виставу якогонебудь Розенблюма або Золотницького. Досить вимазати полотно фарбою і вже є з чим ходити під пахою.

Пікасо — пророк малярської математики.

Випадково довелося бути сусідом відомого німецького колекціонера Уде, людини зі смаком, якому належиться честь, що відкрив славного французького примітивіста Руссо, якого звуть „дуаніє“.

— Сьогоднішне малярство, малярство Монпарнасу, як ви поясните його безнадійність в романтиці? — питався відомий маляр боксерів Колле.

— Тріюмф абстракції, якого ми є свідками, мав за вихідну точку велику чулість. В наші часи ми хочемо замінити молодість і життя ідеями теореми та ґеометричними фіґурами, які не вмирають.

І щож? Молоді люди, навіть талановиті сліпо йдуть за таким твердженням. Проходять роки, більшість деморалізується й шукає якоїсь старшої дами, аби мати можливість істнувати. Але такий ще щасливий.

При барі в каварні Дом можна завсіди бачити неоголених, брудних типів, як чекають на когось, хтоб заплатив їм каву. Є й постійні кліенти бару. Такі приходять з відповідними рухами і кидають:

— Гарсон, кафе-крем!...

Він пе свою каву, їсть хліб намазаний маслом і вибравши момент, зникає. Такий тип гадає, що його втечі ніхто не бачив. Даремно: адміністрація таких знає й закриває очі.

Але на Монпарнасі не сумно. Американців змінили жиди з Німеччини, спочатку ситі, тепер такі голодні, як і російські або українські еміґранти.

Ті, що приїхали до Парижа в час розцвіту комерції образами, замісць учитись, здеморалізувались, бо що не мазали, продавали перекупцям, які у свою чергу знаходили безграмотних американців.

Щастя промайнуло і лишилися чорні будні, за якими не видко просвітку.

Горять вогні каварні Купольо та Дому і новій людині здається, що тут самі щасливі, бо молодість хоч і бідна та гола все знаходить гумор, сміх, аби хоч цим закрити душевні й матеріяльні злидні.

відповідає своєму завданню. Подає багато дрібних інформацій, потрібних кооператорові, має окремий великий розділ поучень з адміністраційного права, а також окремий розділ, присвячений статистиці кооператив на українських землях у Польщі. Календар найде певно такий самий широкий збут, як і в попередніх роках.

В. Л.

З польської преси.

„Настрої".

Під повищим заголовком находимо в найновішому числі (45) „Бюлетину Польсько-Українського" з 10 ц. м. передову статтю, яка аналізує теперішні настрої польського й українського громадянства у звязку з новим курсом української політики та тими польськими офіціяльними тенденціями, що проявились у виборчому компромісі. Автор характеризує настрої українського громадянства в той спосіб: „...трохи здивування, трохи надії, трохи недовіря і багато вичікуючої резерви..." Покликуючись на голоси української преси („Діла"), автор пригадує, що для українців новий сойм дальше творить „тільки терен боротьби за реатор подрібно розглядає тактику ріжних українська преса, хоч і злагіднила дещо давній колишній тон, проте гостро виступає проти ріжних ходів польської офіціяльної політики. Автор подрібно розглядає тактику ріжних українських часописів і приходить до висновку, що більшість українського громадянства активно підтримує теперішню замирюючу українську політику, сірі маси вичікують, які конкретні плоди видасть та політика, та меншість, що складається в ріжних нечислених відломів, гостро атакує УНДО".

„Чого українське громадянство чекає? **Реформ**, — реалізації відомих постулятів з ділянки шкільництва, земельної політики, самоуправи, проблеми молоді, у справі Народного Дому. Якщо ті реформи прийдуть, і то досить швидко, тоді українське громадянство дасть дальшу повну апробату своїм теперішнім провідникам, признаючи, що напрямок, який вони взяли, є слушний і доцільний. У противному випадку „невтральні" стануть противниками, зростуть в українському громадянстві і внутрі самого УНДО опозиційні настрої і примусять теперішніх провідників до звороту в напрямку інших, добре відомих засобів політичної тактики. На практиці це означувалоб початок кінця періоду, започаткованого безпосередніми розмовами і виборчим компромісом.

Коли ж настрої українського громадянства спираються на певних засновках, коли кожний пересічний інтелігент чи навіть інтелігентний селянин український знає, чого йому — його суспільній верстві, його громадянству — треба, щоби було „лекше", отже щоб не треба було бути невдоволеним, коли — скажім політично — кожний пересічний український інтелігент міг би від біди, без більшого зусилля скласти „мінімальну програму" українських вимог, — то серед польського громадянства панує на ту тему повна **несвідомість цілей і доріг**. Всі неначе відчувають і погоджуються, що у польсько-українських відносинах не є все в порядку, що треба „щось" робити і зробити, щоб притупити невдоволення, що деякі українські вимоги оправдані, що не можна вже утотожнювати українську проблему з проблемою безпеки, що, вкінці, і міжнародні події виявляють у своєму розвитку щораз більше тенденції, у висліді яких теоретична сьогодні українська проблема може виплисти вже і як практична проблема і що до того часу треба би справу внутрішніх національних відносин Річипосполитої якось урегулювати. Але й на тім кінчається розумування, — далеко не кожного пересічного, а вже „отріскакого" громадянина-поляка. Що треба зробити, які реформи перевести і в який спосіб, це ще до свідомости польського загалу не дійшло. Ще гірше: в хвилиною, коли на цю тему починається у польському гурті дискусія, негайно виликивають якісь застереження засадничого характеру, і до голосу приходять відразу всі ті, які не можуть погодитися з думкою, щоби на якомунебудь відтинку зробити українцям т. зв. уступки".

Роблючи і серед польського громадянства поділ на ріжні групи, автор твердить, що найбільше є таких поляків, які „не мають зовсім власної вішучої думки у цій справі, вичікують постанови і приказів влади і „нолєнс-волєнс" тій постанові і вказівкам піддадуться".

„В той спосіб ключ теперішньої ситуації находиться у **руках уряду**. Знаємо, що в українських колах істнує острах, чи „актуалізація господарських проблем і труднощі, що їх стрічає кожний уряд, який бере на себе завдання перевести важкі та непопулярні господарські реформи, відібються відємно на реалізації українських постулятів. Гадаємо, що той острах безпідставний, бо національні відносини досить довго „начекалися", відступаючи завсіди чергу іншим „потрібнішим" реформам, щоби і цим разом мали ту „чергу" відступити..."

Автор аргументує, що саме важка господарська ситуація держави вимагає стабілізації відносин та усунення небезпеки нового їх ускладнення, і висловлює надію, що інтерес та польський державний розум не допустить, щоби змарнувався дорібок довіря, яке УПР проявила у своєму голосуванні за повновластями для уряду.

З дороги життя.

За батьківщину божеської Аіди.

Най там наш Кривоверхий та ціла його пресова агенція „Монтеакуто" виспівує хвалу творцеві й вождові італійських фашистів, я кажу, що п. Беніто може мати лазурове небо, шафірове море, чорну сорочку, сталеві гармати, технічно видосконалені літаки, може мати грімкий голос, досконалу дикцію, безмежне довіря та ласку короля (або напнаки...) — одного йому не достає: Він не знає, що це добрий тон і взагалі не має доброго виховання. Елементарна умовина доброго виховання, це вимога, щоби людина (хочби це навіть був фашист), як є з кимнебудь „фаше", не говорила про свого недруга чи противника погані речі — особливо поза очі. Це просто непристойно і так не сміє поводитися ніякий „джентель-мен-тель", хочби був навіть розпалений до наступу.

А голосний дуче, що на переміну бє абісинців, або лише бється з ними, коли стане про них говорити чи то перед своїми земляками, чи перед Европою, не лишає на них сухої нитки. Що третє слово — „дикуни", що не мають ні культури, ні доріг, ні мостів, ні такого смачного й ароматичного тютюну на експорт, як нащадки вовчиці та виняньчених нею: Ромулюса і Ремуса... Та як найбільший закид і прогріх закидають Абісинії, що це країна, де ще сьогодні процвітає невільництво і торговля невільниками. Тому культурні фашисти в імя „сакро еґоізмо" йдуть мечем та вогнем цивілізувати дикунів і визволяти невольників.

Кожну свою промову кінчить громовладний дуче менш більш так: „Цетерум ценгео Абісініям захарщченам ессе; пішлю їм свої макароні, берзальєрів і інших ляцароні, щоби поневолені народи просвіщали, визволяли та вели назустріч сонцю золотому!"

І луплять бідних неґрів, пускають їм на голови і під ніс бомби й ріжнородні ґази... А миж знаємо те горде й сміле військо з кільканадцятьох офензив у часі світової війни!

І саме через ці італійські ґази, мої симпатії цілковито перехилилися на бік тих бідних дикунів, що врізавляться в обороні батьківської землі.

Ще один сентимент притягає мене до них. Це ж батьківщина божеської „Аіди" (а знав я їх на сцені чимало) та чудової „Королевої Саби" Керла Ґольдмарка.

Одно мене дивує. Чому властиво Аіда так страшно дреться в одній великій арії за „лазурами неба" свого рідного краю, де їй „погідно" минали щастя дні?

Начитався я про безнастанні абісинські дощі, го й думаю, що з тими лазурами неба мусить бути слабше, а з погодою там так, як у мене з грішми. Вони належать властиво до мітольоґії, щось так, як випрва арґонавтів по золоте руно, як лебідь Леди, як звисні сади Семіраміди, як нитка Аріядни, як човен Харона, як подвиги Геракля — одним словом щось таке, про що можна читати, говорити й писати, що істнує у словнику та в загальній книзі знання, а його не було й нема в дійсній дійсності.

Отже про грішну Аіду та про лазури неба її рідної країни.

Безсумнівно, культура етіопів поруч хоч би італійського воєнного озброєння стоїть позаду.

Та з дикунством і невільництвом справа дещо переборщена. Невільництво — як впевняють французи — переводиться і витибає, а заслуга у цьому теперішнього короля та Менеліка, що то колись мав у Львові свій пресовий орґан. Є там теж і деяка культура і письменство й поезія.

Французькі „Літературні Новини" наводять одну таку поезію:

Тверде залізо — вогонь його скрушить,
Ґрізний вогонь — та від води погасне,
Бистра вода — а сонце її сушить,
А темна хмара вслонить сонце ясне.
Гей, чорна хмара — земля її випе,
А землю — камінь людина розрушить,
Людина дужа, та біль її зможе,
Великий біль — його в вині затопиш,
Сильне вино. — а сон його знеможе
Та ти, кохана, сильніша за все,
Лиш ти — і смерть!

Це поезія дикунів — всеж — правдива поезія!...

Тиберій Горобець.

З практик одної пошти.

Адміністрація політичного місячника „Шлях Нації" дістає від самого початку істнування В-ва що місяця значне число зворотів із дописко „Adresat nieznany", або „nie przyjmuje". Зразу здавалися нам ті випадки правдоподібними, але куди дальше ставали вони підозрілими. Бувало так, що число вернеться як неприняте, а за якийсь час передплатник рекламує його, то знову пришле хтось передплату, а вже найближче число пошта звертає як неприняте. Конкретний випадок, що заістнував в останніх днях, змушує нас вже до рішучого спротиву проти таких практик провінціональних пошт.

12. липня прислав нам п. Іваськевич Микола з Долини залягаючу належніс за „Шлях Нації". Виходить вересневе число і п. І. М. правильно його вислано. Та воно вертається по кількох днях із дописко поштового уряду: „W Dolinie kolo Stryja nieznany". Адміністрація здвигає плечима і вичеркує п. І. М. з картотеки. А 4. листопада приходить чек П.К.О., наданий в „Dolinie kolo Stryja" із штампілею тогож уряду з 2/XI. 1935., яким п. Іваськевич Микола переказує нам чергову передплату.

Запитуємо уряд поштовий в Долині, чи п. І. М. є ще і дальше незнаний? Питаємо врешті компетентні урядові чинники, чи така маніпуляція поштових урядовців із повіреними їм поштовими посилками дозволена? Може сама назва нашого журналу ділає на деяких поштових функціонарів так, що вони вважають за відповідне розправлятися з нашим журналом дуже коротко, але трудно: ми для спокою їх нервів назви „Шлях Нації" зміняти не будемо.

Редакція й Адміністрація „Шляху Нації".

Хочете організовано нести поміч українським інвалідам, то впишіться в члени УКТОДІ, Львів, Потоцького 48. Річна вкладка 6 зол., або 50 сот. місячно.

Відозви й комунікати.

СОКІЛ-БАТЬКО ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА.

Українці!

Бажаємо собі, щоб інші народи числилися з нами, щоб нас поважали й цінили.

На це мусимо собі заслужити. *Мусимо навчитися лучити наші сили*, дбати про точність, порядок і послух. Ці прикмети треба розвинути вже у молодого покоління; розвиваємо їх руханкою і спортами. Людина, що хоче, щоб її поважали, мусить у небезпеці показати свою *рішучість*, у роботі свою *совісність*, в обовязках свою *витревалість*, у розмові свою *сміливість*. Хто замолоду віддається спортам і руханці, той набуває цих усіх прикмет. Людина здобуває собі у інших поважання, коли має: *гарну поставу, гарний хід, гарні рухи, є сильна, звинна, здорова*. Красу і здоровля дають руханка і спорт.

Українці! Вступаймо в члени „Сокола"! Дбаймо про наше здоровля, нашу силу, красу, скріпім мо руханкою прибитий дух, викоріньмо із себе боязкість, наберім охоти й відваги до праці! Чим більше будемо мати руховиків, тим більше всі будуть з нами рахуватися. Не відмовляймось від участи в руханці чи спортах, бо тратимо нагоду продовжити своє життя. Селянин чи робітник, урядовець, чоловік чи жінка повинні щоденно присвятити кілька хвилин руханковим вправам і щонайменше двічі в тижні вправляти в сокільській руханці. Це єдине джерело *скріплення тіла й духа!*

Гаразд!
СОКІЛ-БАТЬКО.

НОВИНКИ.

— **Одинока** українська фабрика футер „Хром", Пр.-Торг. Спілка з о. п. у Львові, вул. Руська 20, тел. 271-83, поручає по найдешевших цінах футра жіночі і чоловічі та всілякого рода футряні шкірки, як також приймає до крашення і перерібки уживані футра.

— **Протижидівські заворушення** влаштували польські студенти минулої суботи у Варшаві. Після богослуження в костелі св. Анни за душі студентів Вацлавського і Гродковського, що згинули давніше з жидівських рук, велика юрба студентів, головно ендеків, рушила з протижидівськими окликами до університетського будинку. Заставши його зачиненим, вони виломили браму, побили одного урядовця та возного і розбіглися по всіх салях, шукаючи за студентами жидами. Завернені звідси ректором, подалися до бібліотечного будинку, але й тут не знайшли ні одного жида. Зате у фармацевтичній лябораторії побили одного студента жида, а другий втік вікном. Інша група студентів вчинила протижидівські заворушення в політехніці. В одній кімнаті забарикадувалося пятьох жидів. Ендеки виважили двері й побили їх до крови. Поліція арештувала шістьох проводирів заворушень.

— **Львівська хроніка.** На розі вулиці Кубалі та Пілсудського трамвай наїхав на віз Івана Дахновича зі Збоїск. Покалічив коні та зломив колесо. — Із вистави Рози Зіхер при вул. Коперника 5. невідомі злодії вкрали два плащі. — На вул. марш. Фоша шофер Йос. Шуль переїхав робітника Генр. Мандля. Мандель помер у шпиталі. — Каз. Смолька з вул. Львівських Дітей 36 вибив шибу в V. поліційному комісаріяті, тому що арештували його брата за намагану крадіж портфелю. Каз. Смольку арештували. — На Погулянці Ст. Марцінковський та Каз. Ольшевський спускав лещатарську скічню. Скічня заломилася, й оба впали та звихнули собі ноги й поранили я.

— **Грошеві зловживання в Товмачі** викрито в місцевому повітовому виділі. Управителем фонду безробіття був Карло Обермаєр, що признавав і виплачував підмоги безробітним. Користуючись тим, що багато безробітних не визнавалося в обчисленнях своїх належитостей, Обермаєр фальшував рахунки і гроші присвоював собі. Після переведення люстрації дефравданта припинено в урядуванні.

— **Нагороди м. Варшави.** Конкурсовий суд, установлений міською радою м. Варшави, оголосив цьогорічних лавреатів, нагороджених за наукову, літературну, музичну й артистичну діяльність. Наукову нагороду одержав професор Ян Лукасевич за працю в ділянці льогіки, літературну Поля Гоявічинська за повість „Дівчата з Новолінок", музичну композитор Карло Шимановський, артистичну різьбар Альфонс Карни.

— **Замкнули школи в Чернівцях.** З причини пошестей шкарлятини, тифу і червінки шкільна влада замкнула в Чернівцях майже всі вселюдні школи. Пошести поширюються дальше.

— **Домовий арешт для румунських селян.** Румунська влада заборонила селянам у цілій державі покидати в днях 13 і 14 ц. м. свої доми і громади. Хто рушиться з місця, буде арештований. Заборона стоїть у звязку з опозиційним зїздом національно-селянської партії, заповідженим на 14 ц. м. у Букарешті. Румунська влада не вдоволилася забороною цього зїзду, але ще й наложила домовий арешт на всіх селян.

— **Померла сестра Ніцшого.** В Берліні померла у 89 р. життя Ельза Ферстер-Ніцше, сестра німецького фільософа, що відограла свого часу в його житті визначну ролю. Проти волі свого брата вийшла замуж за вченого подорожника Ферстера, а після його смерти заснувала у Ваймарі архів Ніцшого і видала низку книжок, в яких представила життя свого брата і його взаємини з Ріхардом Вагнером.

— **Згоріло пять жінок.** У Льондоні в мешканні лярингольога Френкліна вибухла пожежа. Підчас сну згоріла Френклінова жінка, її сестріниця та три наймички.

— **Що буде з місяцем?** Англійський астроном Джемс Джінс відчитав на засіданні королівського астрономічного товариства виклад про теперішній стан науки про місяць. На його думку товариш нашої землі перейшов у небезпечну фазу свого істнування, що скінчиться його розпадом. Наслідком повільного, але безупинного висихання місяць розколеться спершу на дві части, опісля на чотири і т. д. Остаточно довкола місяця повстане пояс дрібних трабантів, що пригадуватимуть перстені Сатурна.

— **Ріжні вістки.** Швайцарська влада має видати Карла Штерсера, вбивника румунської громадянки Фаркасану, австрійському судові, тому що злочину доконано на території Австрії. — В одному льондонському шпиталі помер на удар серця б. професор англійської мови в токійському університеті, Т. О'Конрой, побоюючись помсти японської тайної організації, що погрожувала йому смертю.

Спорт.

МИСТЕЦТВА ЛІГИ

ЛЬВІВ. Погонь — Гарбарня 4:1 (3:0).
ВАРШАВА. Варшавянка — Рух 1:1 (1:1).
ЛОДЗЬ. Л. К. С. — Польонія 3:0 (1:0).
КРАКІВ. Краковія — Варта 3:1 (0:0).
КРАКІВ. Висла — Легія 5:0 3:0).

ДОМБ ВХОДИТЬ ДО ЛІГИ.

КРАКІВ. Домб — Подгуже 0:0. Після тих змагань шлеська дружина Домб входить до Ліги.
СТРИЙ. Погонь (Стрий) — Чорні 1:1 (0:1).
ПЕРЕМИШЛЬ. Чувай — Польонія 3:0 (2:1). Тов. змагання.

МІЖНАРОДНІ ЗМАГАННЯ

ПАРИЖ. Ред Стар Олімпік — Латвія 3:1.
ПАРИЖ. Білгородський С. К. — Стадіон Расінг 3:2.

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ:

СОКІЛЬСЬКІ ВІСТИ, орган Українського Сокільства. Львів, листопад 1935. Р. VIII. Ч. 11. Зміст: Олесько: Він пішов. — Уже незабаром. — Любов Батьківщини. — Лещетарство в сокільських гніздах. — Каюкмен на Підляссі. — З життя Українського Сокільства за кордоном. — Зі сокільського життя. — С. Гайдучок: Дольові вправи. — Е. Ж.: Бокс. — Організаційні справи. — Розривковий кутик.

НОВА ХАТА, двотижневий журнал для плекання домашньої культури. Рік XI. Ч. 21. Львів, 1. листопада 1935.

СВІТ ДИТИНИ. Львів 1935. Р. XVI. Ч. 15.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича.

Винники:
11. XI. „Дівча з Маслосоюзу".
12. XI. „Гори говорять".

Львів — салля „Скія" Пасаж Міколяша
13. XI. Премієра „Гори говорять", інсценізація з повісти Уласа Самчука — Р. Антоновича і З. Тарнавського на 7 картин.
14. XI. „Дівча з Маслосоюзу", оперетка на 3 дії Барнича і Павлусевича.

Початок год. 8. веч.

Білети вже можна дістати у „Союзному Базарі".

Великий Міський Театр.

Понеділок, 11. XI. год. 4. попол. „Пімста"; год. 8. веч. „Визволення".

Вівторок, 12. XI. год. 8. веч. Аб. 1. ціни найнижчі „Музика на вулиці".

Театр Ріжнородностей.

Понеділок, 11. XI. год. 8. веч. Аб. 1. ціни найнижчі „Музика на вулиці".

Вівторок. 12. XI. вечірній.

Кіна.

АДРІЯ: „Тарзанове кохання", „Наші шофери".
АПОЛЬО: „Княжна чардаша".
АТЛЯНТИК: „Любощі" на основі Арт. Шніцлера.
ВАНДА: „Каріока" і „Схоплення".
ГРАЖИНА: „Мальована заслона", „Два гільтаї".
КАСІНО: „Не відходи від мене" (Ел Бергнер).
КОПЕРНИК: „Монте Хрісто".
МАРУСЕНЬКА: „Бар-Міцве", „Живи та смійся".
МІРАЖ: Сестра Марта є шпіоном".
МУЗА: „Петрусь" (Фр. Галь).
ПАКС: „Св. Франц із Асізі".
ПАЛЯС: „Епізод".
ПАН: „Авдієнція в Ішлю" (Секе Сакаль, Марта Еґерт).
РАЙ: „Дві Йоасі" (Смосарська).
СВІТ: „Вероніка" з Фр. Галь.
СОНЦЕ: „Грішник", ревія „Лише під волос".
СТИЛЕВЕ: „Це люблять мужчини" та ревія.
ТОН: „Княжна" (Сільвія Сідней).
УТІХА: „Вовкулак" і ревія.
ХИМЕРА: „Пекло" на осн. Дантого та Тижневик із Абісинії.

Закордонне радіо.

Понеділок, 11. листопада 1935.

Відень (506,8) 14.00 Скрипка, 16.05, 17.05 Солісти (музика, спів), 20.00 Симфонія ч. IV. г-дур Малера, 21.00 Концерт орх. **Прага** (470,2) 12.35 Сальон квартет, 15.35 Соната на скр. і форт., 16.10 Легка музика, спів. **Париж** (1648) 17.30 Хор і солісти, 21.45 Концерт. **Білгород** (437,3) 13.15 Нар. пісні. **Берлін** (356,7) 17.00 Концерт, 21.20 Скрипка співає. **Кенігсвустергавзен** (1571) 16.00 Музика. **Кельн** (455,9) 12.00, 19.00 Музика. **Мінхен** (405,4) 13.15 Концерт, 21.40 Форт. ресітал. **Будапешт** (459,5) 12.05 Скрипка, 17.20 Сп. ресітал, 18.20 Циг. музика. **Міляно** (221,1) 11.30 Легка музика, 20.50 Концерт, 22.15 Скрипка. **Рим** (420,8) 19.15 Легка музика, 20.50 „Стентерельо" оп. Кушіни.

Вівторок, 12. листопада 1935.

Відень (506,8) 15.20 Концерт для дітей, 17.25 Спів, фортепян, 20.10 Сольо на гітарі, 20.35 Розспіваний Відень (спів, музика), 22.30 Інтродукція Пасхалія та фуга е-моль Регера. **Братислава** (298,8) 19.25 „Вдова Грапен" оп. Фльотова, 20.55 Легка музика, **Брно** (325,4) 18.30 Вес. пісеньки, **Кошиці** (259,1) 17.25 Нар. пісні, 17.40 Для Закарпаття. **Прага** (470,2) 18.20 Клясичні твори на форт. і сольовий голос, 22.15 Смичк. квартет, **Париж** (1648) 13.15, 17.00 Легка музика, 18.30 Симф. концерт, 21.45 „Ля Газет де Монмартр" кабарет, **Білгород** (437,3) 16.20 Нар. пісні. 18.00 Танк. музика, **Кавнас** (1935) 19.30 „Джоконда" оп. Понкієля, **Берлін** (356,7) 16.00 Нова камер. музика, 20.10 „Тінь" оп. Фльотова. **Кенігсвустергавзен** (1571) 17.50 Скрипкова соната а-дур Брамса, 22.30 Музика, **Кельн** (455,9) 16.10 Брамсові пісні, 21.00 „Тореадор" вес. опера Адама, **Ляйпціг** (382,2) 12.00 Концерт, 19.30 Нар. пісні. 22.00 Легенда Фляндрії — шість пісень (музика, спів). **Мінхен** (405,4) 20.10 „Аврора" ром. опера Е. Т. А. Гофмана, **Будапешт** (549,5) 12.05 Солісти (спів, фортеп.), 18.10 Концерт цимбалістів. 22.15 Циг. музика, **Міляно** (221,2) 11.30 Музика, 20.50 „Княжна Шікаго" оп. Кальмана, **Рим** (420,8) 17.00 Квінтет, 20.50 Концерт.

Львівське радіо.

Понеділок, 11. листопада 1935.

9.00, 9.40 Ранішня авд., 9.03 Концерт орх., 10.45 Безсмертні мельодії, гр. пл., 11.57 Сигнал часу, 12.00 Театр. всячина, 12.15 Мув. поранок спів., 13.00 Фрагм. із „Горштинського" Ю. Словацького, 13.20 Нар. капеля. 14.00 Фрагм. із книжки Касіцевського Ж.: „Листопадові дні", 14.20 Сальон. музика з гр. пл., 15.00 Сільський фейлєтон: Не йдім на оманцьки. 15.15 Концерт камер. орх., 16.00 Вісти зі Львова, 16.15 Концерт хору, 16.45 „Отшенсіни" А. Поляки, 17.00 Чи театр може виховувати, 17.15 Хвилина поезії, 17.20 Концерт орх., 17.50 Із пограниччя Абісинії, 18.00 Скрипк. ресітал у супр. форт., 18.30 Львівські діти Гор. Шлеськові, 18.45 Баляда в музиці з гр. пл., 19.00 Культурна співпраця на Гуцульщині, фейл. Каз. Бровьчика, 19.20 Реклям. концерт, 19.3 , 19.40 Спорт. вістки, 19.50 Актуальна гутірка, 20.00 Концерт солістів (муз., сп.), 20.40 Веч. денник, 20.50 Із суч. Польщі, 21.00 Рапорт праці, 22.30 Концерт орхестри маринарки.

Вівторок, 12. листопада 1935.

6.30 Ранішня авдиція, 6.50 Легка музика з гр. пл.; у перерві в год. 7.20 Ранішня авдиція, 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Для шкіл, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудн. денник, 12.15 Для мал. дітей: Що це таке воля. 12.30 Сальон. музика, 13.25 Хвилина дом. господарства, 13.30 З ринку праці, 13.35 Легка музика з гр. пл., 15.15 Експорт, 15.20 Біржа, 15.30 Спогади з оп. П. Абрагама „Пригода в Гранд Готелі" (спів, форт.), 16.00 Скринька ПКО. 16.15 Танк. музика з гр. пл., 17.00 Як повстав мотор, 17.15 Концерт орхестри, спів (Гогойович мецосопр.), 17.50 Куток мови, 18.00 Форт. концерт, 18.30 Техн. скринька, 18.40 Сільва рерум. 18.45 Пісні й арії в вик. М. Ояка (барит.), 19.00 З історії легіонів, 19.20 Реклям. концерт, 19.35, 19.40 Спорт. вістки, 19.50 Пів року після смерти Пілсудського (промова б. прем. Єнджеєвича), 20.05 Симф. концерт; у перерві ок. 21.00 Веч. денник, Із суч. Польщі. 22.30 Справа повстання червоних тілець крови. 22.45 Гр. пл., 22.48 Рецитації, 23.05 Танк. музика з гр. пл.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ФУТРА виконує дешево й солідно Евген Гобинкович, Львів, вул. Домініканська ч. 4. 123 69-90

Чи Ваш **годинник** ходить добре? Якщо ні, дайте направити до **Івана Зельтенрайха,** Львів, Марійська пл. 5. — Прецизійно, солідно, дешево. З провінції присилайте почтою. 82 34—7

Увага! Християнська жіноча конфекція поручає плащі від 35 зол. Львів, Ринок 26, Ендерс. 641 5-30

Овочеві деревця, для прикраси, пачучі, бози новинкові і інші. Продаж Коперника 20, телефон 200-86. 651 2-3

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів. Ринок 10.